

[Pia Kjærsgaard]

ber, at et flertal her i Folketinget vil støtte os i det. Det må nu engang være sådan, at borgerne kan handle i tillid til gældende lov, og således at en lov i hvert fald ikke er ændret, før den er trådt i kraft.

En anden ting, vi vil nævne, er, at bestemmelsen i nr. L 10, § 15 a, stk. 4, om lån i ubebyggede grunde ikke hænger sammen med de foreslåede ændringer i stempelafgiftsloven. Man siger, at for lån i ubebyggede grunde må amortisationen ikke forløbe langsommere end ved et serielån. Det vil med andre ord sige, at ubebyggede grunde her skal behandles hårdere end bebyggede grunde.

Hvis man tager lovforslaget om stempelafgift, som lige er blevet behandlet her i Folketinget, fremsat af skatteministeren, står der det stik modsatte. Der skal ubebyggede grunde behandles lempeligere end bebyggede grunde. Det er et bevis på, at der ikke er sammenhæng eller koordination overhovedet mellem regeringens forskellige forslag i karstoffekuren.

Vi i Fremskridtspartiet kan jo sætte os roligt ned og sige, at det skyldes formentlig, at man ikke snakker så forfærdelig meget om det. Man sidder bare og laver et eller andet, for nu skal der ske en hel masse, og det går alt for hurtigt, og så bliver der faktisk hverken hoved eller hale eller sammenhæng i det hele.

Som man formentlig har forstået, kan Fremskridtspartiet ikke støtte lovforslagene.

Albrechtsen (VS):

Jeg tror ikke, at Fremskridtspartiet helt har forstået, hvad der ligger i begrebet »tilbagevirkende kraft«, men lad nu det ligge. Det er jo en lang debat.

Et mindre liberalt forslag end dette kan man vel dårligt forestille sig. Det er ikke, fordi jeg går ind for liberale løsninger, det må ingen mistænke mig for, men man kan jo godt undre sig over, at boligministeren kan få sig selv til at lægge navn til sådan noget som dette. Det må være meget mærkeligt for en tilhænger af et frit, liberalistisk boligmarked at skulle fremsætte forslag om en så vidtgående gang statsregulering, som der her er tale om.

Det er pudsigt nok sådan, at det er boligministeren, der som liberalist går ind for

statsstøtte til ejerboliger, mens vi andre, der er socialister, går ind for, at statens støtte på det område skal aftrappes. Men sådan er der så mange mærkelige modsætninger i verden.

Nu er det jo sådan, at det ikke er alt det, der ikke er liberalt, der automatisk af den grund er socialt eller ligefrem socialistisk, som fru Pia Kjærsgaard vistnok fik det her forslag til at være. Det kan jo bare være noget almindeligt kludder, og det er det, der er tilfældet i denne sag. Der er faktisk en mellemvej mellem det liberalistiske og det sociale, og den er det altså lykkedes ministeren at finde frem til i denne sag.

Hvis man vil have en ejerboligsektor – det vil VS ikke modsætte sig, bare det ikke foregår med statsstøtte – vil det være fornuftigst at indrette den ved hjælp af indekslånprincippet, således at folk har en ærlig chance for at få sig en bolig. Hvis man absolut vil basere sig på ejerboligen og have den mulighed, hvad der kan være meget rimeligt, så bør det være indekslånprincippet, man bruger, således at man får en rimelig profil, der sikrer, at f.eks. unge mennesker med børn og store udgifter til børnene får en ærlig chance for at vælge den boligform, når nu man vil have et sådant boligmarked. Det får de ikke på den her måde. Det er jo det, der er problemet.

Derfor er jeg egentlig mere enig med Socialdemokratiet end med SF i denne sag. Hvis man skulle støtte noget som det her, så skulle det bygge på, at vi kunne sige til folk: der er rimelige og gode alternativer i almennyttigt byggeri til en fornuftig husleje, som der ikke er kilometerlange boligkøer til. Men det er der ikke. Det måtte efter min mening være betingelsen for, at man overhovedet kunne begynde at overveje at lægge folk, der skal etablere sig i bolig, yderligere hindringer i vejen, som man gør her.

Det her er med til at skabe bolignød på den måde, at de mennesker, som i forvejen har svært ved det, fordi de er unge og har store udgifter og lave indtægter, står over for et lejeboligmarked med enorme ventelister, især i hovedstadsområdet, men også andre steder. Der er mangel på lejeboliger, og så får de den her, som lægger en blokering for, at de kan få noget ordentligt at bo i også på ejerboligområdet. Det vil sige, at de bliver ladt i stikken, og det vil sige, at bolignøden